

[Ladefoged.]

kerhed om hjemmeværnets fremtidige underlæggelsesforhold. Når man alligevel er standset ved det hidtidige princip, som man begyndte med i 1948, hvorefter hjemmeværnet som helhed er underlagt hærkommandoen, fordi den langt overvejende del af hjemmeværnets personel har sin virksomhed her, finder jeg denne løsning så nogenlunde i overensstemmelse med virkeligheden, i særdeleshed da der er åbnet mulighed for, at de hjemmeværnsformationer, hvis uddannelse er baseret på tilknytning til søværnet eller flyvevåbnet, også kan henlægges under disse værn, hvor det findes hensigtsmæssigt. Den nye regionsopdeling for disse to våbenarters vedkommende finder jeg rigtig og praktisk, fordi en udstykning her ville medføre unødigt administration, muligvis også en for uensartet uddannelse. At chefen for hjemmeværnet til enhver tid og i fuldt omfang kan holdes underrettet om ordrer og direktiver fra de to våbenarters side, må siges at være en nødvendighed.

Jeg hilser med stor glæde den højtærede ministers konstatering af, at hjemmeværnet såvidt muligt stilles lige med hærens øvrige enheder, hvad angår udrustning og våben, og ligeledes at de forskellige specialskolers erfaringer stilles til rådighed. Det vil i særdeleshed have stor betydning for hjemmeværnet, at skydeskolen kommer til at tilrettelægge skydeprogrammer, der virkelig kan have betydning senere; men også med hensyn til sprængningstjeneste og forbindelsestjeneste vil ingeniørskolen og telegrafskolen kunne give hjemmeværnet ønsket og fornøden vejledning. Hvis man vil et effektivt hjemmeværn, må man også give det sådanne muligheder, at de kan udnyttes i rette øjeblik. Den gode vilje er tilstede mellem hjemmeværnsfolkene, og det er i høj grad påskønnelsesværdigt, at myndighedernes bestræbelser for at stimulere den giver sig udtryk i, at man også vil ofre de fornødne midler til opnåelse af det rigtige resultat.

Som et nyt led indenfor hjemmeværnets befalingsmandskab fremkommer under lovforslagets punkt 6 begrebet afsnitsledere. I bemærkningerne til lovforslaget er anført, „at man har ønsket indføjede afsnitsledere, idet det har vist sig hensigtsmæssigt

at underlægge et antal kompagnier, som har en bestemt opgave indenfor distriktet, en enkelt chef“.

Jeg vil dog mene, at det var mere hensigtsmæssigt at forme det således: at underlægge et antal kompagnier en afsnitsleder, hvor forholdene måtte gøre det nødvendigt. Hvis det bliver fastsat, at det kun kan finde sted, hvor et antal kompagnier har en bestemt opgave indenfor distriktet, forskertser man let muligheden for at indføre afsnitsledere i store landområder, hvor forbindelseslinierne til distriktet er få og vanskelige at opretholde, således at distriktet ikke kan gøre sin indflydelse gældende såvel i fredstid som under truende forhold. Jeg kan ikke se rettere end, at begrebet afsnitsledere må kunne indføres efter behov, hvis de stadigt voksende styrker skal kunne administreres og føres forsvarligt. I øjeblikket er det således, at distriktslederen ene mand skal lede og føre op til mellem 15 og 20 enheder, hvorimod man ved at indskyde afsnitsledere efter behov vil kunne reducere dette til 7—8 enheder og under hvert afsnit have 2—3 enheder. Disse synspunkter kan man naturligvis overveje nærmere i et kommende folketingsudvalg.

§ 14 omhandler befalingsmænd. Efter det ny forslag agtes regions- og distriktsledere udnævnt til oberster, obertsløjtnanter og kaptajner i hjemmeværnet. Man indfører efter min mening her lidt af et skel mellem hjemmeværnets befalingsmænd, idet man bibeholder betegnelserne for de øvrige befalingsmænd. En kompagnichef er efter den gamle lov ligestillet med en kaptajnløjtnant, en delingsfører med en sergent og en gruppefører med en korporal. Der kan muligvis være forskelligartede synspunkter, der gør sig gældende her, men af breve, der er indgået til hjemmeværnsbladet, har man set, at spørgsmålet har været draget frem, og jeg vil håbe, at man, da distinktionerne iøvrigt er de samme som dem, der findes indenfor hæren, må kunne finde en løsning også på dette spørgsmål, som alle kan være nogenlunde tilfredse med.

I bemærkningerne til punkt 10, der angår § 8, står der:

„Distriktslederne har ikke nogen egentlig stab til rådighed, men for visse større distrikters vedkommende er det hensigten at stille en kompagnichef af hjemme-